

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lisa Wingate

Înainte să fim ai voștri

Traducere din engleză și note de Alexandra Fusoi

*Pentru sutele care au dispărut și pentru miile care nu.
Fie ca poveștile voastre să nu fie uitate.*

*Pentru cei care îi ajută pe orfanii de azi să-și găsească
un cămin pentru totdeauna.*

*Fie ca întotdeauna să recunoașteți valoarea muncii
și iubirii voastre.*

„Știați că în acest tărâm al celor liberi și cămin al celor bravi există o considerabilă piață de copii? Și că titlurile care trec dintr-o mână în alta... nu sunt nici pe departe doar niște hârtiuțe cu timbru sec care să promită vreun dividend financiar, ci copilași vii, sănătoși, în carne și oase”.

— DIN ARTICOLUL „PIAȚA DE COPII”,
The Saturday Evening Post, 1 FEBRUARIE 1930

„Sunt *tabula rasa*, a spus în repetate rânduri [Georgia Tann]. Se nasc nepătați și, dacă îi adopți când sunt mici și îi înconjești cu frumusețe și cultură, vor deveni orice îți dorești să devină”.

BARBARA BISANTZ RAYMOND,
The Baby Thief (Hoața de copii)

Preludiu

Baltimore, Maryland

3 AUGUST 1939

Povestea mea începe într-o seară înăbușitoare de august, într-un loc pe care n-o să-l mai văd niciodată. Încăperea prinde viață numai în imaginația mea. De cele mai multe ori când o invoc, camera e mare. Pereții sunt albi și curați, lenjeria de pat foșnește ca frunzele toamnei. Rezerva privată are tot ce-i mai bun. Afară, adierea vântului e ostenită, iar cicadele tremură în copacii înalți, în ascunzișurile lor înverzite aflate chiar sub tocurele geamurilor. Plasele de la geam flutură înăuntru, în timp ce ventilatorul de deasupra huruie, trăgând aerul umed care n-are nicio dorință să se miște.

Adierea poartă înăuntru mireasma pinilor, iar țipetele femeii ies pe geam, în vreme ce asistentele o țin tuiesc de pat. Sudoarea îi iese prin piele și-i alunecă pe față, pe

9

brațe și pe picioare. Ar fi îngrozită dacă ar fi conștientă de asta.

E drăguță. O ființă blândă și plăpândă. Nu e genul care ar provoca intenționat desfășurarea catastrofală de evenimente care, în acest moment, abia începe. În mulții mei ani de viață, am aflat că majoritatea oamenilor se descurcă pe cât de bine pot. N-au intenția să facă rău nimănui. Acesta e doar un îngrozitor efect secundar al supraviețuirii.

Tot ce urmează să se petreacă după acea împingere finală, nemiloasă, nu-i vina ei. Face ultimul lucru pe care și l-ar dori. Iese la iveală carnea tăcută — o fetiță micuță, blondă, drăgălașă ca o păpușă, totuși vineție și nemișcată.

Femeia n-are de unde să știe care e soarta copilului ei, sau dacă știe, medicamentele vor face ca amintirea ei să nu mai fie până mâine decât o imagine încețoșată. Își încetează zvârcolirea și se lasă pradă narcozei superficiale, domolită de dozele de morfină și scopolamină, administrate ca s-o ajute să facă față durerii.

Ca s-o ajute să scape de tot, ceea ce va și face.

În timp ce doctorii și asistentele curăță ce a mai rămas, au loc discuții compătimitoare.

— E foarte trist când se întâmplă așa. Așa de anormal când o viață nu apucă să răsuflă măcar o dată pe lumea asta.

— Stai și te întrebi uneori... de ce... când un copil e așa de mult dorit...

Se lasă un vâl. Ochișorii micuți sunt acoperiți. Nu vor vedea niciodată.

Urechile femeii aud, dar nu pot pricepe. Totul vine și se duce. Parcă ar încerca să prindă în mână valurile, iar ele i se scurg printre degetele înțeleștate și până la urmă ajunge să plutească odată cu ele.

În apropiere așteaptă un bărbat, probabil pe coridor, chiar în fața ușii. E impunător și are ținuta mândră. Neobișnuit să fie așa de neajutorat. Astăzi urma să devină bunic.

Anticiparea minunată s-a mistuit într-o tortură chinuitoare.

— Domnule, îmi pare îngrozitor de rău, spune doctorul, strecurându-se din cameră. Vă asigur că s-a făcut tot ce era omenește posibil ca să-i ușurăm fiicei dumneavoastră travaliul și să salvăm copilul. Înțeleg cât de teribil de greu este. Vă rog să transmiteți tatălui condoleanțele noastre când veți reuși să dați de el în străinătate. După așa de multe dezamăgiri, familia dumneavoastră avea probabil speranțe foarte mari.

— O să mai poată să aibă copii?

— Nu este recomandabil.

— Asta o s-o distrugă. Și pe mama ei, când o să afle. Știți, Christine e singurul nostru copil. Tropăitul piciorușelor... începutul unei noi generații...

— Înțeleg, domnule.

— Care sunt riscurile dacă...

— Viața ei. Și este extrem de improbabil ca fiica dumneavoastră să mai poată duce la termen vrco sarcină. Dacă ar încerca, rezultatele ar fi...

— Am înțeles.

Doctorul pune o mână liniștitoare pe bărbatul îndurerat, sau așa se întâmplă în imaginația mea. Privirile li se împletesc.

Medicul se uită peste umăr, ca să se asigure că nu-l pot auzi asistentele.

— Domnule, pot să vă sugerez ceva? Întreabă el încet, pe un ton grav. Știu despre o femeie din Memphis...

Capitolul 1

Avery Stafford

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

Când limuzina se oprește ușor pe asfaltul încins, trag aer în piept, țâșnesc pe marginea banchetei și-mi îndrept haina. De-a lungul curbei așteaptă dubele televiziunilor de știri, subliniind importanța întâlnirii aparent inofensive din această dimineață.

Dar nicio clipă a acestei zile nu se va petrece întâmplător. Ultimele două luni petrecute în Carolina de Sud avuseseră ca unic scop să asigure că nuanțele sunt exact cele potrivite — modelarea implicațiilor astfel încât să sugereze, dar nimic mai mult.

Nu se vor face declarații decisive.

Oricum, nu încă.

Nu pentru încă multă vreme, dacă iese așa cum vreau eu.

12

Ediția corectată

Înainte să ăm ai voștri

Aș vrea să pot uita de ce am venit acasă, dar fie și numai faptul că tatăl meu nu-și citește notițele sau nu verifică informarea de la Leslie, ultra-eficienta lui secretară de presă, este un memento incontestabil. N-am cum să scap de dușmanul care merge cu noi în mașină. E aici, pe bancheta din spate, ascunzându-se sub costumul gri făcut la comandă, care atârnă un pic prea larg pe umerii lași ai tatălui meu.

Tati are privirea pierdută pe fereastră și stă cu capul înclinat într-o parte. Și-a exilat asistenții și pe Leslie în altă mașină.

— Te simți bine?

Întind mâna să dau deoparte un fir lung de păr blond — al meu — de pe scaun, ca să nu i se prindă de pantaloni când coboară. Dacă ar fi aici, mama ar scoate repede o periuță de scame, dar e acasă, pregătindu-se pentru al doilea eveniment al zilei — o fotografie de familie pentru Crăciun care trebuie făcută cu câteva luni mai devreme... în eventualitatea în care prognosticul lui tati se înrăutățește.

Se îndreaptă puțin și ridică privirea. Electricitatea statică îi face părul cărunț și des să se ridice. Vreau să i-l netezesc, dar n-o fac. Ar fi o încălcare a protocolului.

Dacă mama este profund implicată în aspectele minore ale vieților noastre, cum ar fi să se agite din cauza scamelor și să adune toată familia în lule pentru poza de Crăciun, tatăl meu e opusul ei. E distant — o insulă de masculinitate într-o gospodărie de femei. Știu că ține foarte mult la mama, la cele două surori ale mele și la mine, dar rareori dă glas sentimentului. Mai știu și că sunt preferata lui, dar și cea care-l nedumerește cel mai tare. E produsul unei epoci în care femeile făceau facultatea doar ca să se poată mărita corespunzător. Nu e foarte sigur cum să se

13

poarte cu o fiică de 30 de ani, care a absolvit prima din an Facultatea de Drept de la Columbia și căreia îi place sincer lumea aspră a activității de procuror al Statelor Unite.

Din varii motive — sau poate doar pentru că locurile de *fiică perfecționistă* și de *fiică dulce* erau deja ocupate în familia noastră, eu am fost dintotdeauna *fiica genială*. Mi-a plăcut școala și concluzia nespusă era că eu voi fi purtătorul de stindard al familiei, înlocuitorul de fiu, cea care îi va lua locul tatei. Cumva, mi-am închipuit dintotdeauna că o să fiu mai în vârstă când se va întâmpla asta și că o să fiu pregătită.

Acum mă uit la tata și mă înreb *Cum e posibil să nu vrei asta, Avery? Pentru asta a muncit el toată viața. Pentru numele lui Dumnezeu, pentru asta au trădit generații întregi ale familiei Stafford, de la Războiul de independență încoace*. Familia noastră a fost întotdeauna credincioasă liniei călăuzitoare a serviciului public. Tata nu face excepție. De când a absolvit West Point și a devenit pilot militar, dinainte să mă nasc eu, a păzit cu demnitate și hotărâre numele familiei.

Bineînțeles că îți dorești, îmi spun eu. Totdeauna ți-ai dorit-o. Doar că nu te așteptai să se întâmple încă, și nu așa. Asta-i tot.

În taină, mă agăț din toate puterile de cel mai fericit scenariu. Inamicii vor fi spulberați pe ambele fronturi — politic și medical. Tatăl meu se va vindeca, printr-o combinație între operația care l-a făcut să se întoarcă acasă înaintea încheierii sesiunii de vară a Congresului și pompa elastomerică de chimioterapie pe care trebuie s-o poarte prinsă de picior odată la trei săptămâni. Revenirea mea acasă, la Aiken, va fi temporară.

Cancerul nu va mai face parte din viețile noastre.

Poate fi învins. Au reușit și alții și, dacă e cineva care poate s-o facă, acela este senatorul Wells Stafford.

Nu există nicăieri un bărbat mai puternic sau mai bun decât tatăl meu.

— Gata? întrebă el, îndreptându-și costumul.

E o ușurare când își netezește creasta din păr. Nu sunt pregătită să trec granița dintre fiică și îngrijitoare.

— Sunt în spatele tău.

Aș face orice pentru el, dar sper că o să mai treacă mulți ani până să fim obligați să inversăm rolurile de părinte și copil. Am aflat cât de greu este acest proces urmărindu-l pe tatăl meu cum se chinuia să ia decizii pentru mama lui.

Bunica Judy, cândva ageră la minte și dornică de distracții, e acum doar umbra a ceea ce a fost. Oricât de dureros ar fi, tata nu poate vorbi cu nimeni despre asta. Dacă presa obține vreun indiciu că am mutat-o într-un *centru de îngrijire*, mai ales unul de lux, aflat pe o proprietate minunată la nici cincisprezece kilometri de-aici, o să ajungem într-o situație din care nu am avea decât de pierdut din punct de vedere politic. Dat fiind scandalul în plină floare legat de o serie de decese prin neglijență care au implicat instituții private de asistență pentru bătrâni din statul nostru, inamicii politici ai lui tată fie ar arăta că numai cine are bani își poate permite o îngrijire de calitate, fie l-ar acuza că a aruncat-o acolo pe mama lui pentru că e un bătăran fără inimă căruia nu-i pasă de bătrâni. Ar zice că e dispus să închidă ochii la nevoile celor neajutorați dacă din asta au de câștigat prietenii și donatorii pentru campania lui.

Adevărul este că alegerile lui pentru bunica Judy nu sunt sub nicio formă politice. Suntem exact ca orice altă familie. Toate căile disponibile sunt pavate cu vinovăție, mărginite cu durere și pline de cicatricile rușinii. Suntem jenați pentru bunica Judy. Ne temem pentru ea. Suntem

chinuți de felul în care s-ar putea sfârși această alunecare chinuitoare spre demență. Înainte s-o mutăm la azil, bunica le-a scăpat îngrijitorilor și celor din personalul casei. A chemat un taxi și a dispărut o zi întreagă înainte să fie găsită în cele din urmă rătăcind printr-un complex de birouri care fusese cândva mall-ul ei favorit. E un mister cum a reușit așa ceva când nu-și poate aduce aminte nici cum ne cheamă.

În dimineața asta port una dintre bijuteriile ei preferate. Sunt vag conștientă de prezența ei la încheietura mâinii când mă strecor pe ușa limuzinei. Mă amăgesc că am ales brățara cu libelule în onoarea ei, dar adevărul este că reprezintă un memento al faptului că femeile Stafford fac ce trebuie făcut, chiar și atunci când nu vor. Locul unde se petrece evenimentul din dimineața asta mă face să mă simt stingherită. Nu mi-au plăcut niciodată azilurile.

Nu-i decât un eveniment de socializare, îmi spun. Presa a venit să relateze evenimentul, nu să pună întrebări. O să strângem mâini, o să facem turul clădirii și o să fim alături de locatari la celebrarea zilei de naștere a unei femei care împlinește o sută de ani. Soțul ei are nouăzeci și nouă de ani. E o mare realizare.

Înăuntru, coridorul miroase de parcă cineva le-ar fi dat drumul triplețelor soră-mii cu niște sprayuri cu dezinfectant la ei. Aerul e saturat de aroma artificială de iasomie. Leslie strănută, apoi încuvîntă din cap în timp ce ne încadrează, împreună cu un fotograf și câțiva stagiași și asistenți. La această apariție suntem fără bodygarzi. Fără îndoială că s-au dus înainte să pregătească întâlnirea de după-amiază de la primărie. De-a lungul anilor, tatăl meu a fost amenințat cu moartea de grupuri extremiste și miliții populare, precum și de o mulțime de trăsniți care susțineau că sunt lunetiști, bio-teroriști și răpitori.

Rareori ia în serios amenințările astea, spre deosebire de cei care-i asigură securitatea.

După ce trecem de colț, suntem întâmpinați de directorul azilului și de două echipe de știri, cu camere de luat vederi. Facem turul, iar ei filmează. Tata își sporește farmecul personal. Strânge mâini, pozează pentru fotografii, nu se grăbește și stă de vorbă cu oamenii, se apleacă peste scaune cu rotile și le mulțumește asistentelor pentru munca dificilă și solicitantă în care se implică zi de zi.

Îl urmez și fac și eu același lucru. Un domn în vârstă fermecător, cu melon, flirtează cu mine. Cu un accent britanic încântător, îmi spune că am niște ochi albaștri minunați.

— Dacă am fi acum cincizeci de ani, te-aș fermeca și te-aș convinge să accepți o întâlnire, mă tachinează el.

— Cred că deja ai reușit, îi răspund eu și râdem împreună.

Una dintre asistente mă avertizează că domnul McMorris e un Don Juan cărunt. El îi face cu ochiul asistentei, doar ca să confirme.

În timp ce o luăm pe coridor îndreptându-ne spre aniversarea de o sută de ani, îmi dau seama că de fapt mă distrez. Lumea de aici pare mulțumită. Nu e la fel de luxos ca la centrul de îngrijire al bunicii Judy, dar nici nu se compară cu instituțiile prost administrate pomenite de reclamanți în recentul val de procese. Foarte probabil, niciunul dintre reclamanți n-o să vadă vreun ban, indiferent de ce fel de despăgubiri le acordă tribunalele. Finanțatorii din spațiile lanțurilor de aziluri folosesc rețele de holdinguri și corporații-fantomă pe care le pot băga fără probleme în faliment ca să evite plata despăgubirilor. Și de-asta descoperirea legăturilor dintre unul din aceste lanțuri și unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatei, unul dintre marii

donatori pentru campania lui, ar fi putut fi atât de zdrobitoare. Tatăl meu e o figură foarte vizibilă, asupra căreia pot fi îndreptate și nemulțumirea publică, și acuzațiile politice.

Furia și acuzațiile sunt arme puternice. Iar opoziția o știe.

În sala comună a fost amenajat un mic podium. Mă așez într-o parte, lângă însoțitorii noștri, care stau lângă ușile de sticlă ce dau spre grădina umbroasă, unde e o bogăție de plante înflorite, în pofida caniculei îngrozitoare.

Pe una dintre aleile adăpostite ale grădinii stă singură o femeie. Cu fața în direcția opusă, nu pare conștientă de petrecere în timp ce privește în depărtare. Măinile i se odihnesc pe un baston. Poartă o rochie simplă de bum-bac crem și un pulover alb, în ciuda zilei călduroase. Părul cărunt și des e împletit și răsucit în jurul capului, ceea ce, împreună cu rochia fără culoare, o face să pară aproape fantomatică, o relicvă dintr-o vreme demult apusă. O adiere de vânt face să foșnească spalierul cu glicină, dar pe ea nu pare s-o afecteze, ceea ce întărește iluzia că nu se află cu adevărat aici.

Îmi îndrept atenția spre directoarea centrului. Le urează tuturor bun venit, anunță motivul adunării de azi — la urma urmelor, nu celebrezi în fiecare zi un secol de viață. E chiar mai ieșit din comun să fi fost căsătorit în cea mai mare parte a acestei perioade și să-l ai încă alături de tine pe cel pe care-l iubești. Este, într-adevăr, un eveniment demn de vizita unui senator.

Ca să mai nu pomenim de faptul că acest cuplu s-a numărat printre susținătorii tatei încă de pe vremea când era în administrația de stat a Carolinei de Sud. Practic, îl cunosc de mai mult timp decât mine, și îi sunt aproape la fel de devotați. Sărbătorita noastră și soțul ei își ridică

măinile subțiri în aer și aplaudă cu pasiune când este pomenit numele tatei.

Directoarea spune povestea îndrăgostiților adorabili așezați la masa din mijloc. Luci se născuse în Franța pe vremea când străzile încă erau străbătute de trăsurile trase de cai. E greu și numai să-ți imaginezi. A colaborat cu Rezistența franceză în cel de-al Doilea Război Mondial. Soțul ei, Frank, pilot de vânătoare, a fost doborât în luptă. Povestea lor e parcă desprinsă dintr-un film — o poveste de dragoste coplesitoare. Membră a unei rețele de evadare, Luci a dat o mână de ajutor când, după ce a fost rănit, Frank a fost deghizat și scos clandestin din țară. După război, s-a întors s-o caute. Luci stătea la aceeași fermă împreună cu familia, refugiați într-un beci, singura parte a casei care mai rămăsese în picioare.

Mă minunau evenimentele cărora le făcuseră față cei doi. Asta se poate întâmpla când dragostea e reală și puternică, atunci când oamenii sunt devotați unul altuia, atunci când ar sacrifica totul pentru a fi împreună. Asta-mi doresc pentru mine, dar uneori mă întreb dacă e posibil pentru generația noastră modernă. Suntem așa de distrași, așa de... ocupați.

Aruncând o privire la inelul meu de logodnă, mă gândesc *Elliot și cu mine avem ce ne trebuie pentru a reuși. Ne cunoaștem foarte bine unul pe celălalt. Totdeauna am fost alături unul de celălalt...*

Sărbătorita se ridică încet din scaun, luându-i brațul cavalului său. Merg împreună, gârboviți, încovoiați și aplecați. Imaginea lor e duioasă și mișcătoare. Sper să ajungă și părinții mei la această vârstă. Sper să aibă parte de o bătrânețe îndelungată... într-o bună zi... peste ani de zile, când tatăl meu va hotărî în cele din urmă s-o lase mai ușor.

Boala asta nu-l poate lua la cincizeci și șapte de ani. E prea tânăr. Este o nevoie disperată de el, și acasă, și în lume. Încă mai are multe de făcut și, după aceea, părinții mei merită o bătrânețe cu anotimpuri care trec liniștite și timp de petrecut împreună.

În piept mi se cuibărește un sentiment de duioșie și alung toate gândurile acestea. *Fără manifestări copleșitoare de emoție în public* — îmi aduce frecvent aminte Leslie. *Femeile nu-și permit așa ceva în lumea asta. Se consideră a fi incompetență, slăbiciune.*

De parcă n-aș ști deja. O sală de judecată nu-i foarte diferită. Avocatele sunt întotdeauna puse la încercare în multe feluri. Trebuie să jucăm după alte reguli.

Tata îl salută pe Frank când se întâlnesc lângă podium. Bărbatul se oprește, se îndreaptă și-i răspunde cu precizie militară. Li se întâlnesc privirile, iar momentul e sincer. Poate că arată perfect pe cameră, dar nu e pentru camere. Buzele tatei se strâng într-o linie subțire. Încearcă să nu lăcrimeze.

Nu-i genul lui să ajungă așa de aproape să se dea în vileag. Îmi înăbuș încă un val de emoție. O răsuflare îmi tremură pe buze. Îmi trag umerii în spate, îndepărtez privirea și îmi îndrept atenția spre fereastră, cercetând-o pe femeia din grădina. Încă mai stă acolo, privind în gol. Cine e? După ce se uită?

Refrenul gălăgios de la „La mulți ani” se strecoară prin geam și o face să se întoarcă încet spre clădire. Simt atracția cântecului. Știu că probabil la un moment dat camerele o să se îndrepte spre mine și o să par distrasă, dar nu mă pot împiedica să privesc fix alea. Vreau măcar să văd chipul femeii. O să fie senin cum e cerul verii? E doar confuză și rătăcește sau a evitat dinadins festivitățile?

Leslie mă trage de jachetă din spate, iar eu îmi revin imediat, ca o școlăriță surprinsă că vorbește în careu.

— La mulți... *Fii atentă*, îmi cântă ea în ureche, iar eu incuviințez în timp ce ea se mută ca să aibă un unghi mai bun pentru pozele pe care le face cu telefonul și care vor ajunge pe contul de Instagram al tatei.

Senatorul e la zi în toate rețelele sociale, chiar dacă nu știe cum să folosească niciuna dintre ele. Managerul lui de social media e un maestru.

Ceremonia continuă. Se aprind blițurile. Membrii familiilor, fericiți, își șterg lacrimile și fac filmulețe când tatăl meu prezintă o scrisoare de felicitare înrămată.

E adus tortul, cu o sută de lumânări aprinse.

Leslie e încântată. Fericirea și emoția se revarsă în încălzire, umflând-o ca pe un balon cu heliu. Încă puțină bucurie și o să ne luăm zborul de-a dreptul.

Cineva îmi atinge mâna și încheietura, degetele prinzându-mă așa de neașteptat, încât mă smucesc, apoi mă abțin, ca să nu provoc o scenă. Strângerea e rece și oscasă și tremurătoare, dar surprinzător de puternică. Mă întorc și o văd pe femeia din grădina. Își îndreaptă spatele cocoșat și mă privește lung cu ochii de culoarea hortensiilor de acasă, de la Drayden Hill — un albastru șters, limpede, cu o ușoară păclă la colțuri. Buzele cutate îi tremură.

Înainte să-mi revin, apare o asistentă s-o ia de-acolo și o prinde hotărât.

— May, spune ea, aruncându-mi o privire de scuze. Haide. N-ar trebui să-i necăjești pe oaspeți.

În loc să-mi dea drumul, bătrâna se ține strâns de încheietura mea. Pare disperată, de parcă are nevoie de ceva, dar nu-mi pot imagina despre ce e vorba.

Îmi cercetează chipul, întinzându-se.

— Fern? șoptește ea.